

Liviu Surugiu

Sevraj

roman noir

POLIROM
2022

Capitolul unu

De fiecare dată când gândurile o iau spre casă și mă întreb cum s-a întâmplat totul, încep, în mod invers, cu dimineața în care am plecat. Atunci nu m-am uitat peste umăr nicio clipă, împins de evenimentele ce se precipitau în urmă, dar astăzi regret că n-am privit mai mult înapoi.

Era devreme și semiîntuneric, însă, în mod ciudat, acelea sunt ultimele imagini în care îmi aduc aminte culorile. Văd taxiul galben tăind Bucureștiul în două, cozile pestrițe de la ghișeele aeroportului Otopeni și, înainte să mă îmbarc, ștampila albastră oprindu-se pe pașaport. Simt până și privirea verde-adormită a tinerei de la vamă în timp ce-mi înapoia biletul.

— Argentina... așa departe! a zis ea parcă regretând că n-o să ne mai vedem. De ce toată lumea pleacă din România? Dumneavoastră de ce plecați?

M-am apropiat ușor și am rostit, cu siguranța unuia care, atunci când pleacă, ia totul cu el — până la ultimul cuvânt:

— Eu... am comis o crimă.

A surâs complice.

— Ce fel de crimă? m-a întrebat rotunjindu-și buzele, în vreme ce sprâncenele arcuite i se ridicau.

— M-am îndrăgostit.

Tot ceea ce se întâmplase mai înainte, zilele zburcimate care-mi determinaseră fuga, apar acum în mintea mea ca un film *noir* din alt veac. Deși începuse cu o după-amiază obișnuită – atunci când telefonul, după multă vreme, în sfârșit, a sunat.

În sâmbăta aceea târzie și călduroasă de august stăteam la birou și îmi priveam cartea de vizită, gândindu-mă la afacerea mea și în ce chip era mai bine să o închid. Camera era spațioasă, în detrimentul holului îngust unde ar fi trebuit să fie o secretară. Ușa avea un geam sablat prin care soarele proiecta dinspre hol pe podeaua din fața mea umbra întoarsă a firmei căreia îi puseseam gând rău:

De altfel, nu eram singurul care voia să dea jos colantul acela. Cu o zi în urmă, proprietarul mă amenințase că, dacă nici în august nu-mi plăteam chiria, urma să zbor din spațiul său. Îi mulțumisem pentru idee, precizând că mă voi gândi serios la asta, mai ales că ne aflam la ultimul etaj.

Din iarnă nu mai primisem nimic de lucru și, cu toate că n-aveam alt angajat, cel din interiorul meu începuse să mă șantajeze, încurajat, probabil, de cântarul aflat sub fișet.

Avusesem, firește, zile mai bune. Însă, în ultima vreme, îmi mersese doar prost. Întâi divorțul, apoi partajul, pe urmă din ce în ce mai puțini clienți, de parcă Marllen îi luase cu ea pe toți. Se părea că nimeni din capitală nu mai pierduse nimic demn de a fi găsit, nici măcar demnitatea.

Aveam nevoie să schimb ceva. Evident, dacă era să mă iau după sfaturi, trebuia să încep prin a mă schimba pe mine. Dar cine îi ia în serios pe cei care-ți spun ce-ar face ei dac-ar fi în stare?!

În clipele acelea de profundă meditație, spre surpriza mea, telefonul de pe birou a sunat. Scurt și nerăbdător, o sonerie pe care aproape o uitasem.

— Paul & Martin! am rostit repede și pe cât de detașat mi-a fost cu puțință. Vorbiți cu Paul acum.

— Domnule Paul, s-a auzit un glas feminin grașciat și atrăgător. Victoria Sternatis mă numesc. Aș dori să discutăm.

Am privit o clipă pe fereastră, spre panorama arborilor uriași din Parcul Carol, aflați la picioarele mele, apoi am spus, mult mai liniștit:

— Vă ascult, doamnă.

Femeia a continuat pe același ton:

— Din motive pe care le veți înțelege la timpul lor, nu pot părăsi domiciliul.

Mi-am dres vocea și am rostit:

— De aceea exist eu, doamna Sternatis. Pentru a mă deplasa acolo unde dumneavoastră nu puteți.

— Încă nu v-am spus despre ce e vorba și nici n-aș dori s-o spun acum, a zis ea ușor agitată. Domnule Paul, vă aștept pe strada Aleea Alexandru, numărul...

— Doamnă...

Începusem fraza unde de obicei spuneam că singurele domiciliu pe care le vizitez sunt ale celor pe care îi urmăresc și că nu face parte din etica firmei deplasarea la clienți acasă. Însă, când mintea mea, destul de odihnită de altfel, a terminat de procesat adresa, fraza a curs în cu totul alt fel:

— ...voi încerca să ajung azi la dumneavoastră.

Aleea Alexandru era cea mai scumpă stradă din București și, probabil, din România. Să locuiești într-una din impunătoarele ci vile însemna un privilegiu chiar și pentru bogați. Avusesem un client care, după ce câștigase la loto șase milioane de euro, își cumpăraseră acolo o casă, pe care o vânduse în pierdere după un an. Asta fiindcă doar întreținerea presupunea în fiecare lună un câștig la categoria a doua.

Așa că, deși niciodată nu fusesem atras de oamenii bogați, nu puteam decât să mă bucur că mă sunase unul. Gândul de a plana de la ultimul etaj al clădirii începea să se transforme în cel al unei aterizări line, la masa unei terase, cu o cafea bună în față și un meniu încântător.

Am încheiat convorbirea promițând că voi face tot posibilul să mă eliberez, însă adevărul e că am plecat îndată. Și, cu toate că am dat prioritate tuturor, vechiul meu Ford Scorpio, bucuros că, după multă vreme, aveam din nou treabă, m-a dus mai repede

decât mă așteptam. Ce-i drept, vara, și mai ales în weekend, e o bucurie să conduci prin București. Oricât m-am chinuit să întârzii în traficul acelei sâmbete plăcute de august, am ajuns în mai puțin de jumătate de oră. Când mi-am dat seama, camerele de supraveghere ale vilei se aflau deja deasupra mea.

Parcă și temperatura scăzuse în jur. Se simțea mirosul gazonului proaspăt tuns prin curți, aroma brazilor udați permanent pe marginea aleilor, asfaltul spălat, probabil, de două ori pe zi. Nici urmă de vara îmbâcsită din care veneam. Lumea săracilor rămăsese în spate; de acolo începea nordul elitist și fițos.

Am ridicat geamurile, Fordul meu neavând aer condiționat, și m-am mai uitat o dată în oglinda interioară. Ten bronzat, ochi câprui, nas drept, sprâncene subțiri. Dinții, toți la locul lor, în ciuda mediei de treizeci și doi de pumni pe care o încasam anual. Păr negru și des, tuns scurt, cu un fel de cărare pe-o parte. Semn distinctiv, cicatricea de trei centimetri sub obrazul stâng, un fel de gropiță atunci când, rareori, zâmbeam. Eram eu, fără îndoială, așa că am coborât încrezător din mașină.

Vila în fața căreia oprisem părea atât de mare, încât m-am mirat că n-o remarcasem până atunci. Depășea ambasada Indoneziei de alături, unde intrasem în urmă cu doi ani pentru un client rătăcit – lucru aproape inevitabil, la urma urmei, printre optișpe mii de insule.

Parcasem lejer mașina cât o barcă, ceea ce nu aveam ocazia să fac prea des, apoi, coborând, am

văzut că nu era nevoie să sun la poartă. Grilajul din fier forjat tocmai se deschidea, atât cât să înțeleg că fusesem recunoscut.

Casa, în stil colonial, cu ziduri și coloane albe, devenea mai mare în fiecare clipă. Am pășit pe aleea spre intrarea principală. Evident, n-avea rost să cer indicații la telefon pentru a pătrunde într-o locuință unde intrările se deschideau singure. Ușa mare de lemn masiv a făcut clic, iar eu am pășit înăuntru fără ezitare.

Holul, de două ori cât apartamentul meu, dădea spre patru uși, însă doar una singură m-a invitat să merg mai departe, deschizându-se înaintea unor scări.

Acolo am început să aud melodia. Pe măsură ce urcam treptele, răsună mult mai clar. *Non, je ne regrette rien...*, se tânguia privighetoarea franceză, iar faptul că știam versurile îmi dădea un sentiment liniștitor și familiar.

În momentul în care ajung aici cu amintirile îmi dau seama, de fiecare dată cu aceeași surprindere, că ceea ce redau ochii minții e ca-ntr-un film de pe vremea când culorile nu existau. Totul îmi apare în alb și negru – deși nimic n-avea să fie atât de limpede în zilele următoare.

Prima ușă de la etaj m-a ales în același mod ca cele dinainte. Am intrat în cabinetul de epocă exact când Edith Piaf termina. Spre surpriza mea, pe o măsuță lăcuită torcea un gramofon cu pâlnia de rezonanță ridicată precum poalele unei rochii în plin spectacol la Moulin Rouge.